

cerkev svete Magdalene. Streha je že obnovljena, vrh zvonika je že oblečen v bakreno pločevino. Osvetljenega od sonca je daleč videti. Kot svetilnik na morju je. Zvedel sem, da je dala vsaka hiša v župniji Leskovec za popravilo cerkev svete Magdalene in Avgušтина denarni prispevek v višini približno 20.000 tolarjev. Prepričan sem sicer, da to še vedno ne bo dovolj in da bo pomoč prišla še z drugih strani, tako od cerkvenih kot od posvetnih oblasti. Čestital sem leskovškemu župniku za to pobudo pri obnovi cerkvic.

KAKO OŽIVETI TA KOTIČEK HALOZ

Dejal sem že in tudi napisal v Planinskem vestniku, da bi se morala bližnja planinska društva dogovoriti in v Haloško transverzalo vključiti kot kontrolno točko tudi ta haloški biser. Nadalje bi se bilo treba začeti pogovarjati s cerkvenimi oblastmi, začenski pri župniku iz Leskovca, o najemu in preureditvi bližnje nadvse

zapuščene in zanemarjene hiše v planinski dom, ki bi seveda predvsem za žegnanje in za dneve svete Magdalene in svetega Avgušтина kot zavetišče in gostilnica služil tudi cerkvi. Zvedel sem tudi za predlog, naj bi del te starinske zgradbe porušili in za cerkvene potrebe sezidali eno sobo in druge prostore, ki sodijo k njej, in sicer samo za dva dni na leto, ostale dni pa bi bila soba zaprta. Ali ne bi bilo bolje, da bi to hišo uredili kot priljubljeno izletniško točko planincev, ki bi si spotoma kajpada ogledali tudi obe cerkvi in uživali v prelepih razgledih? Oskrbnika že imajo, tam je že: to bi bil nemara cerkovnik, ki je zdaj Janez Šmigoc.

Če bi se kdo ogrel za ta predlog, bi ta najatraktivnejši kotiček Haloz oživel in planinci bi ga radi obiskovali, tako iz Slovenije kot iz Hrvaške. Vsakoletna srečanja hrvaških in slovenskih planincev bi lahko prav tam postala tradicija. K takim razmišljanjem nas med drugim hrabri obnova cerkvic svete Magdalene in svetega Avgušтина.

ČISTO SAM NA POBOČJIH ZASNEŽENIH KARAVANK

JESENSKI VZPON NA STOL

JANEZ JAKOPIČ

Karavanke so lepe v vseh letnih časih, vendar so mi najljubše jeseni, ko rumenijo macesni in zapade prvi, še ne prav visok sneg. Takrat ni prav dosti obiskovalcev gora, saj so kočice večinoma zaprte, zato še posebej med tednom le stežka koga srečaš. Takšna tura nam ponuja redko priložnost, da doživimo gorsko naravo v vsej njeni divji lepoti. Lahko se poblize seznanimo z živalmi, ki se sicer množicam planincev umaknejo v skrita zakotja, lahko stopamo po nedotaknjeni belini novo zapadlega snega in v miru doživljamo drobne zanimivosti, ki jih drugače morda splohe ne bi zaznali.

Obetal se je lep dan, imel sem še precej dopusta in tako sem se odločil: grem v hribe.

Sprva sem se bil namenil v Mojstrano, od koder bi šel čez Vrtaško planino na Sleme. Ko pa sem se z avtom vozil po gorenjski ravnini, sem opazil, da je Sleme popolnoma zasneženo. Ocenil sem, da je snega preveč, vsaj zame, ki sem imel le pohodniške čevlje in sem bil brez gamaš. Toda na drugi strani ravnine so se v jutranji svetlobi kazala pobočja Stola, ki so bila videti kopna skoraj do vrha. Tako sem se odločil, da jo mahnem tja gor, do koder bo pač šlo in če ne bo težav, vse do vrha.

Zavil sem v Završnico in se po gozdni cesti zapeljal približno 900 metrov visoko, do pašnika, kjer izvira potok. Bilo je mrzlo in po travniku je ležala slana. Temu primerno sem zastavil korak, tako da sem skoraj tekel. Hitro sem se ogrel in pri Tinčkovi koči zavil na markirano pot proti Valvasorjevemu domu. Pot vodi na začetku prek strmih gozdnatih pobočij, kjer je jeseni nevarnost zdrsa na suhem listju, zato je pri hoji potrebna previdnost. Steza ima nekaj krajših vzponov in spustov, večinoma se drži iste višine in vodi prek lepega mešanega gozda mimo Doslovške planine na Zabraško planino. Od tam lahko gremo proti Valvasorjevemu domu ali pa pričnemo vzpon na vrh prek Stare planine, kjer je izvir pitne vode. Vzpon se nadaljuje po širokem pobočju mimo zasilnega bivaka in prijetne klopce, ki je že nad gozdno mejo in so jo postavili zraven spominske plošče ponesrečenemu lovcu, ki ga je tukaj zasul snežni plaz. Tam sem si v prijetnem in mirnem sončnem dopoldnevu privoščil malico.

Kmalu so se na poti pojavile manjše in večje zaplate snega. Ko sem nadaljeval mimo Finžgarjeve skale,

Gorsko jezero

SLAVICA ŠTIRN

*Smaragd
na belem
pladnju.*

*V njem:
odsev gora,
odsev neba.*

*Šepet tišine,
ki tke
besede neizrečene,*

*ko v ogledalu
večnosti
se ogledujem.*